

Hoe Groot-Brittannië en de VN Zwichten voor Terrorisme

De oprichting van Israël als soevereine staat en de toelating tot de Verenigde Naties in 1949 markeerden een keerpunt in de geschiedenis van de 20e eeuw, gedreven door een vluchtige mix van diplomatie, geopolitiek en geweld. Centraal in dit proces stonden de acties van zionistische extremistische groeperingen, met name Irgun en Lehi, wier extreme gewelddaden – nu geassocieerd als terrorisme volgens moderne normen – een cruciale rol speelden in het onder druk zetten van Groot-Brittannië om zijn Mandaat voor Palestina op te geven en de VN te dwingen Israël te erkennen. Dit artikel stelt dat Groot-Brittannië en de VN, overweldigd door deze gewelddadige campagnes, in feite zwichtten voor zionistisch terrorisme door de staat Israël te accepteren ondanks de gedeeltelijke naleving van de VN-voorwaarden, waaronder het verdeelingsplan, vluchtelingenrechten en mensenrechtenverplichtingen. Het onderzoekt de verplichtingen van het Britse Mandaat om Palestijnse rechten te beschermen, de tactieken van zionistische groeperingen om het Britse bestuur te beëindigen, de voorwaarden voor de VN-erkenning van Israël, en de daaropvolgende niet-naleving en mensenrechtenschendingen die gepaard gingen met de territoriale expansie van Israël.

Het Britse Mandaat en Zijn Verplichtingen jegens de Palestijnen

Het Britse Mandaat voor Palestina, geformaliseerd door de Volkenbond in 1922, was een juridisch kader dat belast was met het beheren van het voormalige Ottomaanse grondgebied terwijl het werd voorbereid op zelfbestuur. Het omvatte de Balfour-verklaring van 1917, die Groot-Brittannië verplichtte om “de oprichting in Palestina van een nationaal tehuis voor het Joodse volk” te faciliteren, terwijl ervoor werd gezorgd dat “niets mocht worden gedaan dat de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-Joodse gemeenschappen zou schaden.” Met een bevolking in Palestina van ongeveer 90% Arabieren (moslims en christenen) en 10% Joden in de vroege jaren 1920, was de bescherming van Palestijnse rechten een kernverplichting.

De belangrijkste bepalingen van het Mandaat voor de Palestijnen omvatten de waarborging van hun burgerlijke en religieuze rechten, het waarborgen dat Joodse immigratie hun positie niet schaadde, het garanderen van respect voor hun religieuze instellingen, en het waarborgen van gewetensvrijheid, eredienst en onderwijs zonder discriminatie. Groot-Brittannië was verplicht jaarlijks te rapporteren aan de Volkenbond om verantwoording af te leggen. De dubbele doelstellingen van het Mandaat – het ondersteunen van een Joods nationaal tehuis en het beschermen van Palestijnse rechten – bleken echter onverenigbaar. De Joodse immigratie steeg van 60.000 in 1917 naar 600.000 in 1947, en landaankopen voedden de Arabische angst voor verdrijving. Pogingen van Groot-Brittannië om ge-

deeld bestuur te creëren, zoals een wetgevende raad, mislukten door Arabische boycots en Joodse zorgen over hun minderheidsstatus, wat de spanningen escaleerde.

Zionistische Extremistische Geweld: Een Terreurcampagne

Zionistische organisaties, gedreven door het doel van een Joodse staat, werden militant in de jaren 1940, vooral na het Witboek van 1939 dat de Joodse immigratie beperkte tot 75.000 over vijf jaar en een unitaire Palestijnse staat voorzag. Irgun, geleid door Menachem Begin, en Lehi, bekend als de Stern Gang, gebruikten extreem geweld om het Britse bestuur onhoudbaar te maken, waarbij ze militaire, civiele en diplomatieke doelen aanvroegen in acties die voldoen aan moderne definities van terrorisme. Hun doel was een "Groot-Israël" dat heel Mandaat Palestina omvatte, inclusief de Westelijke Jordaanoever en Transjordanië, en ze verwierpen compromissen zoals het VN-verdelingsplan.

Belangrijke Gewelddaden

1. Militaire Doelen:

- In februari 1946 vernietigden Irgun en Lehi 15 vliegtuigen en beschadigden acht op Britse vliegvelden, waardoor de militaire controle werd verzwakt.
- In juli 1947 ontvoerden en hingen Irgun de Britse sergeanten Clifford Martin en Mervyn Paice op als vergelding voor geëxecuteerde leden, wat de Britse publieke opinie schokte en de wreedheid van het conflict benadrukte.

2. Civiele Infrastructuur:

- In juni 1946 vernietigden Haganah, Irgun en Lehi negen van de elf bruggen die Palestina met buurlanden verbonden, waardoor de regio werd geïsoleerd en de Britse logistiek werd verstoord.
- In juli 1946 bombardeerde Irgun het King David Hotel in Jeruzalem, het Britse administratieve hoofdkwartier, waarbij 91 mensen omkwamen (41 Arabieren, 28 Britten, 17 Joden), wat het bestuur ernstig ondermijnde.

3. Aanvallen op Burgers:

- Irgun bombardeerde Arabische markten in Haifa en Jeruzalem, waarbij tientallen doden vielen en de gemeenschappelijke spanningen escaleerden, wat wijdverspreide angst veroorzaakte.
- In april 1948 vermoordden Irgun en Lehi meer dan 100 Palestijnse dorpsbewoners, waaronder vrouwen en kinderen, in Deir Yassin, wat een massale Palestijnse vlucht veroorzaakte en de vluchtelingen crisis verergerde.

4. Aanvallen op Britse Eigendommen in het Buitenland:

- In oktober 1946 bombardeerde Irgun de Britse ambassade in Rome met 40 kilo TNT, waarbij twee mensen gewond raakten en het gebouw werd beschadigd, met Ze'ev Epstein, een medewerker van Begin, onder de daders.
- In augustus 1947 liet Irgun kofferbommen ontploffen bij het Britse hoofdkwartier in Hotel Sacher in Wenen, wat lichte schade veroorzaakte maar de propagandaimpact versterkte.

5. Moorden op Hooggeplaatste Ambtenaren:

- In november 1944 vermoordde Lehi Lord Moyne, de Britse minister voor het Midden-Oosten, in Caïro, wat verzet tegen de Britse autoriteit symboliseerde.
- In september 1948 vermoordde Lehi de VN-bemiddelaar Folke Bernadotte in Jeruzalem, omdat ze tegen zijn herziene verdelingsplan waren dat het Joodse grondgebied verkleinde en de nadruk legde op de terugkeer van vluchtelingen.

Aanvullende Tactieken

- **Illegale Immigratie (Aliyah Bet):** Het Joodse Agentschap, met steun van Irgun en Lehi, organiseerde illegale immigratie, waarbij tienduizenden Joodse vluchtelingen naar Palestina werden gebracht. Het SS Exodus-incident in juli 1947, waarbij Groot-Brittannië 4.515 vluchtelingen met geweld naar Europa terugstuurde, werd een propagandazegel die de reputatie van Groot-Brittannië schaadde.
- **Propagandacampagne:** Zionistische groepen schilderden het Britse beleid af als antisemitisch, waarbij ze sympathie voor de Holocaust uitbuiten, vooral in de VS, om de Anglo-Amerikaanse betrekkingen onder druk te zetten.
- **Financiële Steun:** De United Jewish Appeal zamelde in 1947 \$150 miljoen in, waarvan de helft voor Palestina, om verzetsinspanningen te financieren.

Deze acties creëerden een onbestuurbare omgeving, met economische schade geschat op £2 miljoen en honderden Britse slachtoffers, wat een door oorlog vermoeid Groot-Brittannië overweldigde.

Britse Terugtrekking: Zwichten voor Terrorisme

De beslissing van Groot-Brittannië om het Mandaat op te geven, aangekondigd in februari 1947 en voltooid op 14 mei 1948, werd gedreven door de meedogenloze druk van zionistisch geweld en bredere beperkingen. Na de Tweede Wereldoorlog had Groot-Brittannië te maken met een schuld van £3 miljard en was het afhankelijk van Amerikaanse leningen. Het onderhouden van 100.000 troepen in Palestina, wat jaarlijks miljoenen kostte, was onhoudbaar te midden van binnenlandse eisen voor wederopbouw. De Britse publieke opinie, uitgeput door oorlog en verliezen, keerde zich tegen het Mandaat, waarbij de media Palestina afschilderden als een moeras. Amerikaanse druk om 100.000 Joodse vluchtelingen toe te laten en Sovjetsteun voor verdeling verzwakten de positie van Groot-Brittannië verder.

Het geweld van Irgun en Lehi, vooral spraakmakende incidenten zoals de bomaanslag op het King David Hotel en de Sergeanten-affaire, demoraliseerde de Britse troepen en erodeerde de politieke wil. Deze terroristische daden, die chaos en angst veroorzaakten, droegen direct bij aan het onvermogen van Groot-Brittannië om te regeren. Door de kwestie naar de VN te verwijzen, erkende Groot-Brittannië dat het het geweld niet aankon of de tegenstrijdige verplichtingen van het Mandaat kon verzoenen, waardoor het in feite zwichtte voor zionistisch extremisme terwijl het zijn plicht om Palestijnse rechten te beschermen niet nakwam.

VN-Erkenning en Lidmaatschap: Voorwaarden en Capitulation

De VN, als opvolger van de Volkenbond, erfde de Palestina-kwestie in 1947. Haar reactie vormde de staat Israël en het lidmaatschap, maar het proces werd sterk beïnvloed door de gewelddadige context die door zionistische groepen werd gecreëerd.

VN-Verdelingsplan en de Staat Israël

In november 1947 keurde de Algemene Vergadering van de VN Resolutie 181 goed, die voorstelde Palestina te verdelen in een Joodse (56%) en een Arabische (43%) staat, met Jeruzalem geïnternationaliseerd. Het Joodse Agentschap accepteerde het plan, omdat het een weg naar staatvorming zag, terwijl Arabische leiders het verwierpen, omdat ze tegen elke Joodse staat waren. Op 14 mei 1948, toen het Mandaat eindigde, verklaarde Israël zijn onafhankelijkheid, verwijzend naar Resolutie 181. De daaropvolgende Arabisch-Israëliëse oorlog breidde het grondgebied van Israël uit tot 78% van Mandaat Palestina door de Wapenstilstandsovereenkomsten van 1949, wat de toewijzing van de VN overschreed.

Voorwaarden voor VN-Lidmaatschap

Israël verkreeg VN-lidmaatschap op 11 mei 1949 via Resolutie 273 (III), met 37 stemmen voor, 12 tegen (voornamelijk Arabische staten) en 9 onthoudingen. Toelating was afhankelijk van:

- **Naleving van het VN-Handvest:** Israël beloofde de principes van het Handvest hoog te houden, waaronder vreedzame geschillenbeslechting en respect voor mensenrechten.
- **Resolutie 181 (Verdelingsplan):** De verklaring van Israël en VN-verklaringen bevestigden de aanvaarding van het verdelingsplan, hoewel de uitgebreide grenzen stilzwijgend werden geaccepteerd als een realiteit van de oorlog.
- **Resolutie 194 (Vluchtelingenrechten):** Artikel 11 riep op tot de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen of compensatie. Israël uitte bereidheid om te onderhandelen, maar verzette zich tegen grootschalige terugkeer om veiligheids- en demografische redenen.
- **Mensenrechtenverplichtingen:** Van Israël werd verwacht dat het zich hield aan opkomende mensenrechtennormen, waaronder non-discriminatie en rechten van minderheden.

De beslissing van de VN werd gevormd door:

- **Zionistisch Geweld:** De moord op VN-bemiddelaar Folke Bernadotte door Lehi in 1948, in verzet tegen zijn herziene verdelingsplan, onderstreepte de afwijzing van compromis door radicalen. Hoewel de Israëlische regering de daad veroordeelde, benadrukte het de vluchtige context.
- **Geopolitieke Steun:** De VS en de Sovjet-Unie steunden de toelating van Israël om elkaars invloed tegen te gaan en humanitaire zorgen na de Holocaust aan te pakken.

- **Pragmatisme:** De VN erkende de feitelijke controle van Israël over uitgebreid grondgebied en gaf prioriteit aan stabiliteit boven strikte handhaving van de grenzen van Resolutie 181.

Door Israël toe te laten, zwichtte de VN voor de realiteit die werd gevormd door zionistisch terrorisme, dat de terugtrekking van Groot-Brittannië had afgedwongen en een fait accompli had gecreëerd door militaire winsten. De voorwaarden, hoewel formeel aanvaard door Israël, werden losjes gehandhaafd, waardoor Israël volledige naleving kon omzeilen.

Niet-Naleving van Israël en Mensenrechtenschendingen

Het VN-lidmaatschap van Israël was gebaseerd op verplichtingen jegens VN-resoluties en mensenrechten, maar de acties toonden aanzienlijke niet-naleving, gepaard met territoriale expansie en mensenrechtenschendingen.

Niet-Naleving van VN-Voorwaarden

1. Resolutie 181 (Verdelingsplan):

- De grenzen van Israël in 1949 besloegen 78% van Mandaat Palestina, veel meer dan de 56% die door Resolutie 181 waren toegewezen. Gebieden zoals West-Galilea en delen van de Negev werden door verovering geannexeerd, zonder dat een Arabische staat werd opgericht.
- Deze mislukking om het verdelingsplan volledig uit te voeren voedde Arabische grieven en ondermijnde het VN-kader.

2. Resolutie 194 (Vluchtelingenrechten):

- Israël blokkeerde de terugkeer van ongeveer 700.000 Palestijnse vluchtelingen die in 1948 waren verdreven, ondanks de oproep van Resolutie 194 tot repatriëring of compensatie. De Wet op Afwezige Eigendommen van 1950 droeg vluchtelingenland over aan Joods eigendom, met prioriteit voor demografische controle.
- De vluchtelingencrisis werd een hoeksteen van het Arabisch-Israëliëse conflict, waarbij miljoenen stateloos bleven in kampen in Jordanië, Libanon en Syrië.

3. VN-Handvest en Mensenrechten:

- Het militaire bewind van Israël over zijn Arabische minderheid (1948–1966) beperkte burgerlijke vrijheden, waaronder bewegingsvrijheid en politieke expressie, in strijd met non-discriminatieprincipes. Discriminerende landwetten en ongelijke toewijzing van middelen marginaliseerden Palestijnse burgers.
- Deze praktijken verankerden systemische ongelijkheden, in strijd met de mensenrechtenverplichtingen van het VN-Handvest.

Territoriale Expansie

De ambities van Israël reikten verder dan de wapenstilstandslinies van 1949:

- In 1956 bezette Israël het Sinai-schiereiland tijdens de Suez-crisis, maar trok zich terug onder VN-druk, wat expansieve neigingen aantoonde.

- In de Zesdaagse Oorlog van 1967 veroverde Israël de Westelijke Jordaanoever, de Gazastrook, Oost-Jeruzalem en de Golanhoogten, waarmee het de resterende 22% van Mandaat Palestina bezette. De annexatie van Oost-Jeruzalem en de uitbreiding van nederzettingen schonden internationaal recht, waaronder het verbod van de Vierde Geneefse Conventie op de overdracht van kolonisten naar bezet gebied.
- In 2025 wonen meer dan 700.000 Israëlische kolonisten in de Westelijke Jordaanoever en Oost-Jeruzalem, ondersteund door staatsbeleid, wat de bezetting versterkt en Palestijnen verdringt.

Mensenrechtenschendingen

De acties van Israël in de bezette gebieden vormen gedocumenteerde mensenrechtenschendingen:

- **Verdrijving en Sloop van Huizen:** Duizenden Palestijnse huizen zijn gesloopt voor de uitbreiding van nederzettingen of als straf, in strijd met rechten op huisvesting en eigendom.
- **Beperkingen op Beweging:** Controleposten, de Westelijke Jordaanoever-barrière en de Gazablokkade beperken de mobiliteit van Palestijnen, wat de toegang tot werk, gezondheidszorg en onderwijs beïnvloedt, in strijd met de bewegingsvrijheid.
- **Buitensporig Geweld en Detentie:** Militaire operaties en administratieve detenties, vaak zonder proces, hebben geleid tot burgerdoden en willekeurige gevangenschap, in strijd met eerlijke procesvoering en het recht op leven.
- **Systemische Discriminatie:** Rapporten beschrijven het beleid van Israël als apartheid, wijzend op segregatie, ongelijke rechten en systematische discriminatie tegen Palestijnen in Israël en de bezette gebieden.

Deze schendingen, gedreven door Israël's prioriteit voor territoriale controle en Joodse demografische dominantie, staan in schril contrast met de VN-voorwaarden voor zijn lidmaatschap, met name de verplichtingen op het gebied van mensenrechten en vluchtelingen.

Conclusie

Zionistische extremistische groepen zoals Irgun en Lehi dwongen Groot-Brittannië door terroristische daden – gericht op militaire vliegvelden, civiele infrastructuur, Arabische bevolkingen, Britse eigendommen in het buitenland en het vermoorden van functionarissen zoals Moyne en Bernadotte – om het Mandaat voor Palestina op te geven. Deze acties, die de naoorlogse zwakheden van Groot-Brittannië uitbuiten, maakten bestuur onhaalbaar, wat leidde tot de betrokkenheid van de VN. De VN stelde het verdelingsplan van 1947 voor en nam Israël in 1949 op als lid, onder voorwaarde van naleving van het VN-Handvest, mensenrechten, Resolutie 181 en vluchtelingenrechten. Door de staat Israël te accepteren ondanks de uitgebreide grenzen en beperkte naleving, zwichtten Groot-Brittannië en de VN voor de realiteit die werd gevormd door zionistisch terrorisme. De daaropvolgende niet-naleving van Israël – het behouden van gebieden buiten het verdelingsplan, het blokkeren van de terugkeer van vluchtelingen en het plegen van mensenrechtenschendingen

door bezetting en nederzettingen – ondermijnde zijn VN-verplichtingen, waardoor het Palestina-conflict voortduurde en de Palestijnse rechten on vervuld bleven.